

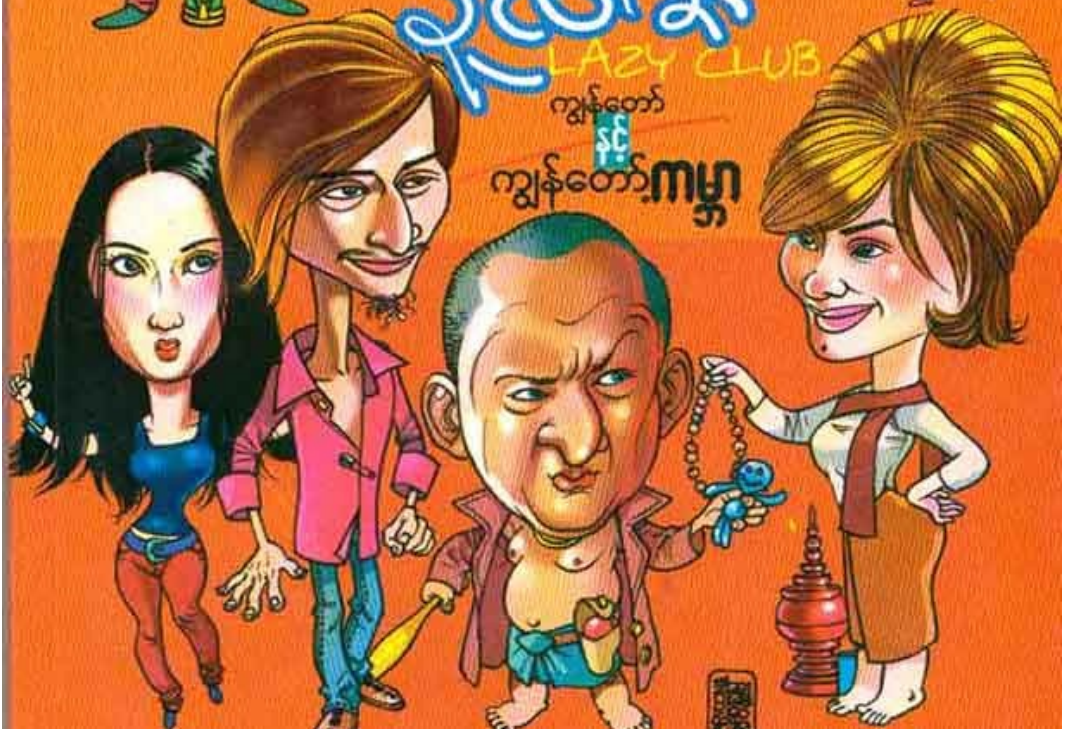
ပိုင်ခွင့်

LAZY CLUB

ကျွန်တော်

st

ကျွန်တော်ကမ္ဘာ

ကရုဏာသံစဉ်ခရီးမှတ်တမ်းပုံများ

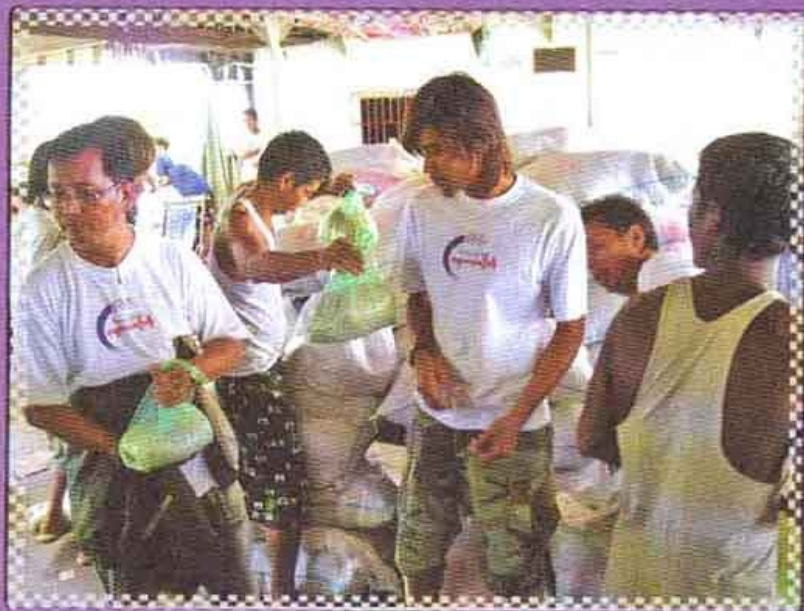

ကရုဏာသံစဉ်ခရီးမှတ်တမ်းပုံများ

ကရုဏာသံဝဉ်ခရီးမှတ်တမ်းပုံ များ

ကရုဏာသံစဉ်ခရီးမှတ်တမ်းပုံများ

ဒုတိယမြောက်အမှာ စာ

ပထမစာအုပ် 'ကျွန်တော် နဲ့ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်' ကိုထုတ်ဝေချိန်မှာ အမှာစာမဟုတ်တဲ့ အမှာ စာဆိုပြီး ကျေးဇူးတင်စကားလည်း မကျအမှာ စာလည်းမကျတဲ့ ဟိုမရောက် ဒီမရောက် စာစုလေးကို ဒီဇင်နာ ကိုနိုင်ဇော်ဦးရဲ့ အိမ်မှာ လက်တန်းရေး ပြီး စာအုပ်ထဲထည့်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ စာစုလေးကိုပဲ ကြိုက်တယ်ဆိုပြီး ချီးမွမ်းသူတွေ ရှိနေကြတော့ ကျွန်တော် မှာ တော် တော် ကိုအောက်ခြေလွတ်မတတ် ဖြစ် သွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒုတိယမြောက်စာအုပ် 'ကျွန်တော် နဲ့ ကျွန်တော့် ကမ္ဘာ' ဆက်ထုတ်ချိန်မှာ လည်း အမှာ စာကို ပထမစာအုပ်လို ကိုယ်တိုင်ပဲ ရေး ရပါတော့တယ်။

ဒီ စာအုပ်လေးတွေ ကို ထုတ်ဝေခဲ့ရလို့ ရတဲ့ အကျိုး အမြတ် ကတော့ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ကျွန်တော် ရေး တဲ့စာ မဖတ်ဖူးဘဲ ကျွန်တော် ကို စာတော့ရေး တယ်။ ဒါပေမဲ့ အထင်မကြီးပါဘူး။ ပေါ်ပင် လျှောက်လုပ်တာပါလို့ ထင်ကြသူ တချို့ လည်း ကျွန်တော် စာလေးတွေ တစ်စုတစ်စည်းထဲဖတ်လိုက်ရမှပဲ နည်းနည်း အထင်ကြီးသွားပုံရပါတယ် ။ (ဟဲ့ဟဲ့)... ။ တချို့ ကတော့ စာဆက်မရေး မှာ စိုးရိမ်ပြီး အတင်းကို စာဆက်ရေး ခိုင်းတဲ့ သူတွေ လည်း ပေါ်လာပါတယ်။ (ဘာလို့ ရေး ခိုင်းတာလည်း မေးကြည့်တော့ ရယ်ရလို့ အဲဒီ လိုရယ်စရာတွေ ရေး ပေးပါဦးတဲ့)။ ဒါ ကတော့ ကျွန်တော် ကို ဟာသစာရေး ဆရာလိုင်းထဲ ထည့်လိုက်တာပါ။ သူငယ်ချင်းအဆိုတော် ဇနီးမောင်နှံ ကတော့ ကျွန်တော် စာအုပ်သူတို့ကို လက်ဆောင်ပေးပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ဖုန်းပြန်ဆက်ပါတယ်။ 'ကျွန်တော် နဲ့ ကျွန်တော် ပတ်ဝန်းကျင်' စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးသူမိန်းမက ရယ်တယ်။ ယောက်ျား ဖြစ်သူ အဆိုတော် (သူငယ်ချင်း)က ငိုတယ် (ခံစားရလို့)တဲ့။ ကျွန်တော် စာအုပ်ရဲ့ အစွမ်းကို ကျွန်တော် ပြန်ကြားရသမျှတွေ ဟာ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ ဘာမှန်းမသိဘဲ ကောင်းကင်ပေါ်ကတိမ်တွေ လေတိုက်လို့ ရွှေ့လျားပြီး ရုပ်ပုံတွေ လို ဖြစ်နေတာ ကြည့်နေရသလိုကျွန်တော် ရဲ့ ခံစားမှု သက်သက်ရေး ခဲ့သမျှစာတွေ က ခံစားတတ်တဲ့ အနုပညာသမားအတွက် ဝမ်းနည်းစေတယ်။ အပျော်လိုချင်တဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်က ပျော်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြန်ကြားခဲ့ရပါတယ်။

နောက်ထပ် ကြားရတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ် ဦးလေးကြီး တစ်ယောက် ရဲ့ အသံ ကတော့ ကျွန်တော် စာအုပ်ထဲက ခရီးသွားဆောင်းပါးတွေ ဖတ်ရာက ကိုယ်ပါအဲဒီ ခရီးသွားနေသလို ထူးဆန်းတဲ့ ဗဟုသုတတွေ လည်း ရတာ ကြောင့် ခရီးသွားဆောင်းပါးတွေ များများ ရေး ပါ ဆိုလို့.. ကိုယ်ဟာ ခရီးသွားဆောင်းပါးလည်း ရေး တတ်ပါလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်သတိထားမိလာပါတယ်။ (တကယ်တော့ ရေး ချင်တဲ့ ကိစ္စလေးတွေ ကိုသာ ရေး လိုက်တာပါ။ ခရီးသွားဆောင်းပါး ဖြစ်ရပါစေတော့လို့ ရည်ရွယ်ပြီး ရေး ခဲ့တာမဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ မှန်ကန်သော သစ္စာစကားကြောင့် အခုစာအုပ်လည်း ရောင် :ရပါစေလို့ ကျန်ရဲ့ ပါတယ်...ဟဲ့ ဟဲ့)

တချို့ ဂျာနယ်လစ်သူငယ်ချင်းတွေ ကတော့ ကျွန်တော် ရေး တာသရော်စာလို့ သတ်မှတ်ကြပါတယ် တချို့ ကတော့လူပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက် ရဲ့ အကြောင်းကို စကတ်ချ ကောက်ကြောင်း ချက်ချင်း ဆွဲသလို လျှပ်တစ်ပြက်ပုံဖော်တာ ဖတ်လို့ကောင်းပါသတဲ့။ ကျွန်တော် လည်း သူတို့ဒီမ္မင်းကြမှ ကိုယ်ရေး တာ အဲဒီ အမျိုး အစား ဖြစ်နေတာ သိခဲ့ရပါတယ်...

ဒီလိုမှတ်ချက်တွေ ဘာလို့ မတူညီကြတာလဲ။ ကျွန်တော် စာရေး တဲ့ပုံစံက ဘာလို့သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိရတာ လဲလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်ပြီးအထပ်ထပ်စဉ်းစားရပါတော့တယ်။ တကယ်တော့ ကိုယ်ရေး ချင်လို့ ရေး သမျှ အကြောင်းအရာတွေ က ဘာ ဖြစ်လို့ပုံစံမျိုး စုံ ဖြစ်နေသလဲ တွေ :ရပါတယ်။အဲဒီ တော့မှ အချက် ၂ချက်ကြောင့် ဒီလိုစာတွေ ပုံစံအမျိုး မျိုး ကွဲနေခဲ့ရတာ လို့ သိလာရပါတော့တယ် ။ ပထမအချက်က ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ထဲက အခုထိဖတ်ခဲ့တဲ့ စာရေး ဆရာ ပေါင်းစုံ၊ စာအုပ်ပေါင်းစုံရဲ့ ကျွန်တော် အပေါ်မသိစိတ်က လွှမ်းမိုးမှု ၊ ဒုတိယအချက်က ကျွန်တော် ရေး တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် ရဲ့ စိတ်ခံစားမှု ကို ဦးစားပေးလွန်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားတာနဲ့ ရေး ချင်စိတ်ပေါ်လာတာနဲ့ ကိုယ်ရေး မယ့်လိုင်း ဟုတ် မဟုတ်၊ ကိုယ့်ဦးတည်ချက် ဟုတ် မဟုတ် မစဉ်းစားတော့ဘဲ ငယ်ငယ်ထဲက ဖတ်ခဲ့တဲ့ စာတွေ ရဲ့ လွှမ်းမိုးမှု တွေ နဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီး ကိုယ်ရေး ချင်တဲ့စာ, ကိုယ်တွေ :နေတဲ့ အတွေ့ :,

ကိုယ့်အတွေ့ အကြံတွေ ကို ပေါင်းစပ်ပြီး နတ်ဝင်သည် နတ်ပူးသလို တရစပ်
ရောက်ရာနေရာ၊ သဘော၊ လေယာဉ်၊ မီးရထား၊ ဟိုတယ်၊ တည်းခိုခန်းစသဖြင့် နေရာစုံမှာ
ရေး ခဲ့တာကြောင့် ကျွန်တော် စာတွေ ဟာ နေဝင်ချိန်မှာ တိမ်တိုက်တွေ ရဲ့ ရုပ်ပုံတွေ ကို
ကြည့်ရသလို ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်၊ အရသာခံစားသူတွေ ခံစားချင်တဲ့ အရသာရအောင်
လိုသလိုဆွဲကြည့်ပြီး ခံစားလိုရတဲ့ စာစုလေးတွေ ဖြစ်လာခဲ့တယ်လို့ ထင်မိပါတယ်...

ကျွန်တော် စာစုတွေ ဟာ စာရေး သားခြင်း အတတ်ပညာ မပါဝင်ပေမယ့်၊
ဖတ်လို့ ကောင်းတယ်လို့ ဆန်ရင်းနာနာဖွပ်သလို၊ ဝေဖန်ပေးခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်း အယ်ဒီတာ
တစ်ယောက် ရဲ့ စကားကို ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတွေ ကြားရတော့ စိတ်ဆိုးကြပေမယ့်
ကာယကံရှင်ကျွန်တော် ကတော့စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲစာဖတ်ပရိသတ်တွေ
ဖတ်ချင်စိတ်ပေါ်လာအောင် ရေး နိုင်ရင်ပဲ ကျေနပ်မိပါတော့တယ်။ ကျွန်တော် အတွက် စာရေး
သားချင်း အတတ်ပညာလည်း(တကယ့်စာရေး ဆရာကြီးတွေ လို) မတတ်ချင်နေပါ။
ကျွန်တော် ကျင် လည်နေတဲ့ ဂီတကမ္ဘာလေးထဲက အတွေ့ အကြုံ၊ ခံစားရတဲ့ဝေဒနာ၊
ဗဟုသုတ၊ ရယ်စရာ တကယ့်အ ဖြစ်အပျက်လေးတွေ ကို ဖတ်ခွင့်ရအောင် ရေး သား
တင်ပြခွင့်ရခဲ့တဲ့အတွက် တစ်သက်လုံးဂုဏ်ယူနေမိပါတော့တယ်။ ဒါကြောင့် လည်း ဒုတိယ
မြောက် စာအုပ်လေးရဲ့ နာမည် ကို ‘ကျွန်တော် နဲ့ ကျွန်တော် ကမ္ဘာ’ လို့ အမည် ပေး
လိုက်ရပါတော့တယ်။ တကယ် လည်း စာဖတ်ပရိသတ်တွေ ကျွန်တော် ရဲ့
ကမ္ဘာထဲကိုဝင်ရောက်ကြည့်ရှု နိုင်ကြ ပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း ...

နိုင်ဇော် (LAZY CLUB)

(c)

ကျွန်တော်နှင့်အဆောင်သရဲ

ကျွန်တော် နှင့် အဆောင်သရဲ

ဒီတစ်ပတ်တော့ ဘာအကြောင်းရေး ရမလဲ စဉ်းစားရင်း မန္တလေးမြို့ ကို ရန်ပုံငွေဖျော်ဖြေရင်း စတိတ်ရှိုးတီးဖို့ရောက်တုန်း ကျွန်တော် ရဲ့ တက္ကသိုလ်က သူငယ်ချင်း ငထက်(တင်မျိုး ထက်) ကမန္တလေး-တောင်သမန်အင်းကို သူ့ဗင်ကားလေးနဲ့ လိုက်ပို့တုန်း သူပြောပြတာနားထောင် ခဲ့မိရတဲ့ တက္ကသိုလ်က ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ကို တင်ပြဖို့ စိတ်ကူးရပြီး စတင်ရေး သား မိပါတော့တယ်။ ဖြစ်ပုံ ကတော့ ဒီလိုပါ။

အခုတင်ပြမယ့် တကယ့်အ ဖြစ်အပျက် ဇာတ်လမ်းမှာ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်သူလို ယူဆ ရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်က အဲဒီ ငထက်ပါ။

သူနဲ့ အတူတူပါဝင်တဲ့ တခြားဇာတ်ကောင် နှစ် ကောင် ကတော့ (နံပါတ်တစ်) ကျွန်တော် ရဲ့ ဇာတ်လိုက်ကြီး ရော့ခ်မုဆိုး (အောင်အောင်) ဖြစ်ပြီး၊ (နံပါတ်နှစ်) ဇာတ်လိုက် ကတော့ ကျောင်းသားဘဝက ပူစူးလို့ခေါ်ကြတဲ့ နာမည် ကြီးအဆိုတော် (ဂရေဟမ်)ပါပဲ။

ကျွန်တော် ကတော့ ပြန်လည်တင်ပြသူသက်သက်ပါ။ အဲဒီ ဇာတ်လမ်းမှာ မပါဝင်ပါ ဘူး။ ကဲ...ဇာတ်လမ်း စပါပြီ။

အချိန်က လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅နှစ် လောက် ကြာခဲ့ပြီ ထင်ပါတယ်။ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ခဲ့တဲ့နေရာ ကတော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ‘ရတနာဆောင်’ရဲ့ နောက်ဘက် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ တုန်းက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေ ဟာ ညဆိုရင် အဆောင်သူတွေ ရှိတဲ့ တက္ကသိုလ် အဆောင် တွေ ရှေ့မှာ ဂစ်တာသွားတီးပြလေ့ရှိပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ အသံဘယ်လောက်ကောင်းကြောင်း လည်း ကြားတဲ့ သဘောပေါ့။ ဒါကြောင့် တစ်ညမှာ R.C (2)၊ လှိုင်နယ်မြေဘက် ကိုဂစ်တာ သွားတီးဖို့ ပြင်ဆင်နေကြတဲ့ ‘ရွှေဘိုဆောင်’ အဆောင် ကျောင်းသားတွေ နောက် ကို မလိုက်ဘဲ ‘ရတနာဆောင်’ မှာ ပဲ ဂစ်တာ သွားတီးမယ် ဆိုပြီး ပူစူးရယ်၊ အောင် အောင်ရယ်၊ ငထက်ရယ်၊ သူငယ်ချင်း ၃ ယောက် ဂစ်တာနှစ် လုံးနဲ့ ခွဲထွက်ခဲ့ပါတယ်။

‘ရတနာဆောင်’က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ဝင်းထဲမှာ ပဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ ‘ရတနာဆောင်’ရဲ့ နောက်ဘက်ခြံစည်းရိုး အပြင်ဘက်ကနေ သူငယ်ချင်း ၃ ယောက် ဂစ်တာတီးရင်း အဆောင်သူတွေ ကြိုက်တဲ့ သီချင်းတွေ ကို သီကျူး ကြပါတယ်။ အဆောင်သူတွေ ကလည်း ဝရန်တာကနေ ထွက်ပြီး ကြည့်ကြတာပေါ့။ သူတို့ရဲ့ အရိပ်ကလေးတွေ ကို အဝေးကမျှော်ကြည့်ရင်း သူတို့ကြိုက်မယ့် သီချင်းတွေ ဆိုရင်းနဲ့ ညကလည်းနက်သထက်နက်လာပါတယ်။ တိတ်ဆိတ်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း သတိထားမိလောက်အောင် ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်တွေ ကို အဝီအပြင်ရင်ဖွင့်နေကြတယ် လို့ ဆိုပါတယ်။

အဲဒီ လို သူတို့ ၃ယောက် ရဲ့ လက်သံ နားထောင်နေကြတဲ့ အဆောင်သူတွေ လည်း အိပ်ချိန်ရောက်လာလို့ ဘယ်သူမှမရှိတော့တာကြောင့် ဂစ်တာပိုင်းမသိမ်းခင် သူတို့ ၃ ယောက် နှုတ်ဆက်သီချင်းဆိုနေတုန်း အပေါ်ဆုံးထပ်က ဆံပင်ရှည်ဖားလျားချထားတဲ့ အဆောင်သူတစ်ဦးကို လှမ်းတွေ့ ရပါတယ်။

အဲဒီ အဆောင်သူက အင်္ကျီ ထဘီ အနီဝမ်းဆက် ဝတ်ထားပါတယ်။ သူတို့ သီချင်း ဆိုသံ ကြားလို့ထလာတယ် ထင်ရပါတယ်။ တော် တော် ညဉ့်နက်ချိန်မှာ အပြင် ဝရန်တာကို ထွက်လာလို့ သူတို့ ၃ယောက် အံ့အားသင့်နေတုန်း ဂစ်တာကြိုး နံပါတ် ၆ က ရုတ်တရက် ပြတ်ထွက် သွားပါတယ်။ တကယ်တော့ နံပါတ် ၆ကြိုး ဟာ အထူဆုံး၊ အခိုင်ခံ့ ဆုံး ကြိုး ဖို့ ပြတ်လေ့မရှိပါဘူး။ အဲဒီ မှာ အဝေးကလှမ်းမြင်ရတဲ့ အမျိုး သမီးကို လန့် သွားပါတယ်။ အဲဒီ လိုတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြိုး ပြတ်သွားတာကို မသင်္ကာတာကြောင့် အမျိုး သမီးကို ကြည့်နေတုန်းအပေါ်ထပ်ကနေ အောက်ထပ်ကို လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာပါတယ်။ အဆောင်သူတွေ ကကိုယ့်အထပ်၊ကိုယ့်အခန်းကနေအဲဒီ လိုဆင်းခွင့်မရှိလို့ ညမှာ င်မှာ င်မှာ ထူးဆန်းလိုက်တာလို့ ကြည့်နေတုန်းမှာ အဲဒီ အမျိုး သမီးက ပိတ်ထားတဲ့ အဆောင်တံခါးကနေ အပြင်ကိုထွက်လာပါတယ်။

တကယ်တော့ တက္ကသိုလ် အမျိုး သမီးဆောင်တွေ ဟာ ညနေသတ်မှတ်ချိန် ရောက်တာနဲ့ သော့ ပိတ်ထားရပါတယ်။ အထဲက လူလည်း အပြင်ထွက်ခွင့်မပေး၊

အပြင်လူလည်း ဝင်ခွင့်မပေးပါဘူး။ အဲဒီလို စည်းကမ်းတင်းကျပ်တဲ့ အဆောင်က သံပန်းတံခါးကို မဖွင့်ဘဲ အပြင်ကိုထွက်လာတဲ့မိန်းကလေးကိုဂစ်တာဆရာ ဉယောက် ကကြောင်ပြီး ကြည့်နေတုန်း ခွေးအူသံတွေ ကအဆက်မပြတ် ပေါ်လာပါတော့တယ်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ လည်း လူသူလုံးဝမရှိတော့သူတို့ဉယောက် လည်း တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေတုန်း ဂစ်တာနံပါတ် ၅ကြိုး က ထပ်ပြီး ပြတ် သွားပါတယ်။

အဲဒီ မှာ အမျိုး သမီးကလည်း သူတို့ ဥယျာဉ် ရှိရာကို အမှော င်ထဲက
လာနေတာတွေ ရပါတယ်။ အဲဒီ မှာ ဥယျာဉ် သား နောက်ကျတဲ့ခြေထောက်
သစ္စာဖောက်လို့ ဆုံးဖြတ်ကြပြီးတချို့ တည်းပြေးကြပါတော့တယ်။
ရူပဗေဒဌာနကိုဖြတ်အကွေ့ ဂျပ်ဆင်ကျော်ကျော်လောက်မှာ ရော့ခဲမုဆိုးအောင်အောင်က
နောက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး အဲဒီ အမျိုး သမီးလိုက်လာတာတွေ ရလို့ ‘ပြေးကြ၊ နောက်က
လိုက်လာပြီ’ ဆိုတာနဲ့ ကျန်တဲ့ ပူစူးနဲ့ ငထက်လည်း ချက်ချင်း ထပြီးပြေးကြရတာ
‘ရွှေဘိုဆောင်’ရောက်မှာ ပဲ နားနိုင်ပါတော့တယ်။

ရွှေဘိုဆောင်သား သူတို့ ဥယျာဉ် ကိုယ့်အဆောင် ကိုယ်ပြန်ရောက်တော့မှ
အဆိုတော် ဂရေဟမ် ဖြစ်လာမယ့် ပူစူးအခန်းရဲ့ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့နာရေး
ယပ်တောင်ရယ်၊ အသုဘရှူ ဖိတ်စာရယ်ကို တွေ့ ကြရတယ်။ ‘ရတနာဆောင်’က
အဆောင်သူလေး တစ်ယောက် ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့ ကွယ်လွန်သွားတဲ့အတွက် နာရေး
လိုက်ဖို့တဲ့ အခန်းဖော်ကျောင်းသား တစ်ယောက် က ပူစူးရဲ့ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတာပါပဲ။

အဲဒီ ဆုံးပါးသွားတဲ့ ကျောင်းသူကလည်း ကျောင်းက အဆောင်ပွဲတွေ မှာ ဆိုရင်
သီချင်းဆိုနေကျလို့ သိရပါတယ်။ အဲဒီ လို ဝိညာဉ်ဇာတ်လမ်းဆန်ဆန် အဖြစ်အပျက်လေးကို
တောင်သမန်အင်းမှာ လေညှင်းခံပြီး အကြော်စား၊ အအေးသောက်ရင်း ပြောပြခဲ့တဲ့
တကယ်ကြုံတွေ့ ပါဝင်ခဲ့သူငထက်ရဲ့ အပြောကိုနားထောင်အပြီး ကျွန်တော် မှာ
ဒီအကြောင်းလေးသာ ဂန္ထီရဝတ္ထုဆန်ဆန် ရေး ပြရရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲလို့ တွေ
းနေမိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် က သရဲအကြောင်း ရေး တဲ့ဝတ္ထုဆရာလည်း မဟုတ်တော့
ကိုယ်သိထားတာ မသေချာဘဲ မရေး ပြချင်ပါဘူး။ ပါဝင်တဲ့ ဇာတ်ကောင် ဥ ဦးလုံးက
သူငယ်ချင်းတွေ ပဲ ဆိုတော့ ဇာတ်လမ်းပြောပြတဲ့ မန္တလေးသား ငထက်ရဲ့
စကားကိုနားထောင်ပြီး ရန်ကုန်ရောက်တာနဲ့အောင်အောင်(ရော့ခဲမုဆိုး)ကို
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မေးမြန်း အင်တာဗျူး ရပါတော့တယ်။

သူက ‘သိပ်မမှတ်မိတော့ဘူး’ လို့ ပြောပါတယ်။ သေသေချာချာ တိတိကျကျ

မေးတော့မှပြန်သတိရလာပါတယ်။အဆောင်ပေါ်ကနေအောက်ကိုအမျိုး သမီး တစ်ယောက် ဆင်းလာတာတော့ တကယ်ပဲ တွေ့ တယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သရဲ ဟုတ်၊ မဟုတ်မသေချာပါဘူး။ အဆောင်တာဝန်ကျ အမျိုး သမီးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီကောင်တွေ ခွေးအူသံကြား ဂစ်တာကြိုး လည်း ရုတ်တရက်ပြတ်သွားလို့အကြံရပြီး ‘သရဲနဲ့တူတယ်၊ ပြေး ပြေး’ လို့ မကြောက် ကြောက်အောင် တမင်ကိုယ်ကစပြီး ပြေးပြခဲ့တာ ပါတဲ့။

ဂျပ်ဆင်နားရောက်တော့လည်း ဒီကောင်တွေ ကိုစချင်လို့ နောက်ကလိုက်လာပြီလို့ အလန့်တကြား လုပ်ပြတော့ထပြေးတာတို့နောက်ကနေ ရယ်ပြီးလိုက်လာတာတို့ ဝန်ခံပါတယ်။ (တကယ်လည်း အောင်အောင်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းပိတ်ရက်တွေ ‘ရွှေဘိုဆောင်’ မှာ ကျောင်းသားအားလုံး အိမ်ပြန်ချိန်မှာ သူကကိုယ့်ရပ်ရွာ မပြန်ဘဲ တစ်ယောက် တည်း နေရဲသူပါ။ သရဲမကြောက်တာတော့ သေချာပါတယ်။ တခြား ဘာအကြံနဲ့ အိမ်မပြန်တာလဲတော့ စဉ်းစားစရာပါ...ဟဲ့ ဟဲ့)။

အဲဒီ လို သူတစ်ပါးဒုက္ခရောက်အောင် ချောက်ချခဲ့တဲ့ သူ့လုပ်ရပ်ကို သိလိုက်ရလို့ သရဲအကြောင်း ရေး ရတော့မယ်ဆိုပြီး စဉ်းစားမိတဲ့ ကျွန်တော် မှာ မရေး ရတော့တဲ့အ ဖြစ် ရောက်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါတောင် မကျေနပ်နိုင်တဲ့ ကျွန်တော် က သူငယ်ချင်း (ဂရေဟမ်)နဲ့ တွေ့ မယ့်အချိန်မှာ ဒီကိစ္စမေးမယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းဟာ ငထက်တကယ်ပဲမှန်သလား၊ အောင်အောင်ပဲ မှန်သလားအဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်သူက အဆိုတော် (ဂရေဟမ်)ပဲ ရှိလို့ သူ့ကိုစောင့်နေတုန်း မင်္ဂလာညစာစားပွဲတစ်ခုမှာ ဧည့်သည်အ ဖြစ်ရောက်လာတာနဲ့ ကြုံရပါတယ်။ အဲဒီ မှာ တီးဝိုင်း ခဏရပ်တဲ့အချိန် သူတို့အဆိုတော် တွေ ရဲ့ စားပွဲဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး အဲဒီ ကိစ္စမေးရပါတော့တယ်။

သူက ခပ်ပြုံး ပြုံး နဲ့ မမှတ်မိတော့ဘူးလို့ တိုးတိုးလေး ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်က မနေနိုင်တော့ဘဲ ‘ရတနာဆောင်’မှာ ညပိုင်း သီချင်းသွားဆိုတဲ့ ကိစ္စကို အစဖော်ရပါတယ်။ ‘အဆောင်သူတွေ ကို ညတိုင်း သီချင်းဆိုပြတဲ့ ကိစ္စလေကွာ’ ဆိုပြီး မှတ်မိအောင်ပြောပြတုန်း သူ့ရဲ့ ဘေးက ချစ်ဇနီး မသဉ္ဇာကြားသွားပြီး - ‘ ဘာလဲ၊ ရတနာဆောင်မှာ သီချင်းသွားဆိုတုန်းက ဟုတ်လား။ ကိုနိုင်ဇော်ရယ် အသက်တွေ လည်း ရလာပြီ။ တတ်နိုင်သလောက်တော့ ရန်မ ဖြစ်အောင် နေရတော့မယ်’ ဆိုပြီး သူ့ယောက်ျားကို ကြည့်ပြီးပြုံး စိစိနဲ့ ပြောတော့မှ ကျွန်တော် လည်း ကိုယ်သီချင်တဲ့ သရဲအကြောင်းက သူများ လင်မယားကြားမှာ ငယ်ငယ်က ကိစ္စတွေ ကို ရန်တိုက်ပေးသလို ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ ခပ်မြန်မြန်ပဲ ရှောင်ထွက်ခဲ့ရပါတယ်။

သူ့အမျိုး သမီး မပါတဲ့အချိန် ထပ်မေးဖို့လည်း စိတ်ထဲမှာ

ကျိတ်ပြီးမှတ်သားလိုက်ရပါတော့တယ်။ သူကလည်း အဲဒီ အချိန်ကျရင် အတိတ်က ကိစ္စတွေ
ကို ပြောပြချင်လာမယ် ထင်ပါတယ်။

အခုတော့...

(‘အဆောင်သရဲ’ သီချင်းကို စင်ပေါ်မှာ ဆိုပြီး တကယ့် အဆောင်သရဲ ကိစ္စ
မပြောပြချင်တဲ့ သူငယ်ချင်း ဂရေဟမ်နဲ့ မသမ္မာမိသားစု အတွက် အမှတ်တရ)

၆ ရက်၊ သြဂုတ်၊ ၂၀၀၈ခုနှစ်

အမှတ်စဉ် Vol.3 No.254၊ နံနက်ခင်း သတင်းဂျာနယ်